

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Qvadriga Pietatis

Bebius, Philippus

Coloniae, 1616

Tertia Pars. Qua traditur quemadmodum cœlestium rerum contemplatione
possimus confundi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55113)

seueret. Quare non de malis
tantum operibus nos, sed de
bonis etiam confundi possu-
mus, & debemus. Si qua enim
facimus bona, Deus est qui et
in nobis coepit, fecit, atq; per
fecit: nostrum illud est, ut ma-
gis, magisque confundamur,
atque humiliemur, qui Deo
tam saepe resistimus, eaque
quam meruimus poenam eius
clementia euaserimus.

TER T I A P A R S

*Qua traditur quemadmodum
caelestium rerum contempla-
tione possimus confundi.*

Vix scio quibus possit
verbis de caelestibus
cere, qui ne in terrenis quibus
pro dignitate, quanta in ho-

confusionis causa sit, potuerim declarare.

Confundunt nos caeli.

Est quidem certè vel in sola coelestium motuum contemplatione, magna confusionis materia, si cum tã admirabili ordine, nostrorum actuum inordinationem conferamus.

Planeta. Iam vero de planetis quid dicam; quos scimus semper & à superioribus recipere, & quam receperint virtutem perpetuò inferioribus communicare. Vnus ex rebus omnibus homo est, qui sibi, quo minus à Deo coelestia bona recipiat impedimento est; eaquè cum receperit, alijs negligit impartiri.

Stella. Cumque coeli omnes,
 & stellæ solis lumine vesti-
 tur, vnus homo solis iustitiæ
 lumine indui recusat, magisque
 (quemadmodum scriptum est)
tenebras diligit, quam lucem.

Angeli. Quod si Angelos cõ-
 templemur, quantum eorum,
 quæso, nos puritas atque in-
 nocentia confundet! quatum
 id, quod eorum tanta & sapi-
 entia, & charitate præditorum
 consilia tam necessaria negli-
 gimus! Deficient me quidem
 verba, nostram pro dignitate
 confusionem explicare volẽ-
 tem, siue cum Seraphinorum
 amore tepiditatem nostram,
 siue cum Cherubinorum sci-
 entia nostram ignorantiam

com-

comparemus.

Quod si cui fortè videbitur sublimiores esse Angelicos spiritus, quam vt cū his puluis noster, & cinis debeat comparari:

Sancti. Ad Sanctos veniamus, qui carne, & sanguine conlitterunt: neque eis (quāquam hominibus) humana fragilitas impedimento fuit, quo minus pro Dei honore magna quædam, & admiranda opera perpetrarint: Coelestiū itaque hominum, terrenorum facta confundant.

Martyres. Martyrum quidē in tormentis constantia, & virtus, nostrā in propositis inconstantia atque infirmitatē.

Confessores. Confessorum vero poenitentia, viteque austeritas, nostras delicias.

Virgines. Virginum autem puritas, maximeque nostri Domini, turpitudinē nostram confundat.

Mater Dei. Atque illud etiā, quod sacratissimæ Virgini cū simus obligatissimi, propter filij educationē, qui esset pro nobis Patri in cruce offerendus, gratiam tanto beneficio parem nunquam rependimus. quin etiā sumus ingrati, adeo ut nec ab ea misericordiā petere præ pudore audere deberemus.

Christus. At vero in Christi consideratione, quis possit pro

pro dignitate confundi? aut
quæ hic profunditas confusi-
onis satis esse potest, vbi, quis
considerat Christum, quod v-
nicum habet remedium, atq;
confugium, ita spreuisse, vt
possit ille meritò dicere: *Pro-*
iectus sum à facie oculorum tu-
orum? Eius enim pedum val-
nera, segnities tua, & torpor
influxit: eius latus tua inobe-
dientia aperuit: manus eius
opera tua clavis confixerunt:
tua illi lingua fel propina-
uit: postremo, tua eius caput
superbia spinis cinxit. Atque
vt vno verbo dicam, nihil est
in Christo, quod cum videas
non debeas meritò confundi;
siquidem scriptum est: *Con-*
fun-

*fundantur superbi, quia iniuste
iniquitatem fecerunt in me.*

**SACRATISSIMA
TRINITAS.**

IAm vero quid dicemus de
confusione, quam sanctissi-
mæ Trinitatis cōspect⁹ affert⁹
aut quanta erit corā Deo con-
fusio, si coram dæmone tanta
fuit? Quibus porro oculis au-
debis Patrem æternum aspi-
cere, qui eius vnicum filium
ab illo missum, vt à te dissipa-
tā hereditatem recuperaret,
non solum (vt par erat) non
excepisti? Quam reddes Deo
pro credita tibi hæreditate
rationem? Quid vero pro
his quæ ab eo accepisti & tē-
pora-

por
bon

Q
qu

Por
mir

tur

Dei

cau

rum

tus

cau

re.

do
tu
uiu
O
ferr
alli

poralibus, & spiritualibus
bonis respondebis?

FILIVS.

Quid porro dices Dei Filio,
qui pro te omnia passus est?
Potest quidem ille meritò ho-
minibus dicere: Confundan-
tur homines, quod cum ego
Deus è coelo in terras eorum
causa descenderim, proq; eo-
rum salute homo fieri digna-
tus sim, nolunt illi tamē mea
causa peccati sordes relinque-
re. Confundere, ô homo, quā-
do prius ego te dilexi, quam
tu me diligeres: prius ipse ser-
uiui tibi, quam mihi seruires.
O dura hominum corda! ô
ferrea pectora! qui cum me
alligatum columnæ videant,
L 6 flagel-

flagellis cæsum, & vulneratū
amore, alligari peccato ma-
lunt, quā mihi adherere, meo
que mundi amorē honori præ-
ponunt: nec intelligunt quam
sæuis à dæmone flagellis cæ-
dantur, peccatorum vinculis
colligati. Dedi ego homini
viscera mea, quibus tanquam
firmissimæ columnæ cōplexu
adhærescat: contemnit illera-
men, eaque sequitur, quæ ip-
sum coram me merito condē-
nent. O hominum ingrati-
tudinem! ô insensatas humanas
mentes! mihi seruiunt bruta,
me arbores atque herbæ lau-
dant, vnus ex omnibus homo
non agnoscit: sed more rabi-
di canis, qui dominum suum
morfu

me
gi
sce
he
tu
ro
An
me
dis
hu
tu
ti
do
de
da
qu
qu
re
ce
no

morſu petit, contra me inſur-
 git, dignus quera terra dehi-
 ſcens abſumat. Confundere, o
 homo, pro quo Agnus manſue-
 tus factus ſum, & leo eſſe fe-
 rox tandem aliquando deſine.
 Amplector ego te charitate, tu
 me cupiditatis flagellis ca-
 dis: cumque ego te pretioſis
 humilitatis margaritis ornẽ,
 tu meo ſuperbiæ ſpinas capi-
 ti infigis. Intelligant aliquan-
 do homines, non arcis inclu-
 denda, ſed in pauperes erogã-
 da bona accepiffe. Cõſiderẽt
 quantopere à me diligentur,
 quos ego, ab ipsis in carce-
 rem coniectus inferni car-
 cere eripiam: quemque illi
 non deſinunt ingratitude

crucifigere, ego charitate in
charitatis viam reduco. Con-
fundere, ô homo, quem cum
aspiciunt Angeli, tum conté-
ptui habent, & decipiunt dæ-
mones, atque in cōspectu meo
condemnant. Confundere, in-
quam, & iudicium meum ti-
me, qui nisi hîc cōfundaris &
peccata tua fleas, magna te ma-
net, & amara confusio. Quem
vero non confundat, quod e-
go Deus & Dominus venato-
ris more perpetuo homines
insequor, ne mihi qui tanti
constiterint forte pereant;
illi vero me tanquam vene-
nosum serpentem semper fu-
giunt; Cur me non timent,
& mea iudicia? Cur non vi-
tam

tam mutant, qui mortis nec
horam, nec diem sciunt?

SPIRITVS SANCTVS.

Quid autem Spiritui san-
cto respondebis, aut quo ipsi
ore loqui audebis, qui ei to-
ties animæ tuæ portas occlu-
seris, eumque à te (vt dæmo-
nem reciperes) impie, atque
impudenter exclusis? Con-
fundimini, ô miseri homines,
quos cum Deus crearit, vt
essetis filij patris vestri qui in
cælis est, digna tamen cælesti
Patre opera vix vnquam facia-
tis. Est in eo infinita mansuetu-
do & benignitas, paratusque
semper est peccata remittere:
vos vero iniquitate pleni, nõ
solum

solum factas vobis iniurias nō
 condonatis, sed his etiam qui
 de vobis nihil male merue-
 rūt, iniuriam facitis. Est in eo
 summa bonitas, qua inimicis
 etiam, dum eos semper con-
 seruat, benefacit: vos autem
 etiam amicis male facitis. Est
 in illo æterna sapiētia, & pro-
 uidentia admirabilis, qua v-
 niuersum moderatur: in vo-
 bis autem insigne omnia per-
 dendi studium, modo vt soli
 regnare possitis. Sed vos per
 Prophetam Deus ita reprehē-
 dit: *Nunquid habitabitis vos so-
 li in terra?*

Conclusio operis.

Me non materia, sed tem-
 pus deficit: sint itaque satis
 hæc

hæ
 fit
 &
 se
 di
 qu
 ion
 ma
 pa
 fir
 no
 qu
 tur
 coe
 qu
 str
 ad
 sur
 Ac
 cor

hæc sapienti lectori, qui pos-
 sit ex paucis multa colligere,
 & confusionis fructum con-
 sequi; si præsertim assidue, &
 diligenter in his se exercent:
 quod quisque debet eo ma-
 iori studio facere, quod in eo
 maxima spiritalis fructus
 pars posita sit, ut nostram in-
 firmitatem, & miseriam ag-
 noscamus. Quod qui conse-
 quuti sunt, atque huiusmodi
 fundamento iacto ædificare
 coeperunt, possunt illi reli-
 quam partem tuto superex-
 struere: nam qui secus opus
 ædificant, his cum altius opus
 surrexerit, solet corruere.
 Accidit enim, ut orationis
 consolationes, quæ ad virtus
 tes

tes solent conferre, nisi humi-
 litate conseruentur, in falsas,
 fallacesque consolationes eua-
 dant. Ita boni desideria, bona
 quidem sunt: sed si ea nobis ita
 tribuamus, vt non Dei esse be-
 neficia agnoscamus, cum mag-
 nopere fallimur, tum non pos-
 sumus, tam infirmo iacto fun-
 damento, quicquam firmum
 extruere. Quamobrem qui sua
 vult opera esse perfecta, ea &
 confusione incipiat, & conser-
 uet, nec nisi confusione comi-
 tante progredi quoquam au-
 deat. ita fiet, vt qui confusio-
 nem nunquam deserit, a Deo ni-
 quam deseratur: qui cor con-
 tritum & humiliatum nunquam
 despicit, sed cum humilibus li-
 benter

ben
 sur
 qu
 no
 ne
 po
 lit
 est
 dia
 fas
 si e
 fio
 ruc
 glo
 fac
 nisi
 ctur
 tur
 mibi
 dipl

benter conuersatur. Hanc pos-
sumus dicere nuptialem vestē,
qua qui erit indutus, à nuptiis
non excludetur, Hoc est insig-
ne filiorum Dei: hac indui o-
portet qui Christum sequi ve-
lit, quando ipse ea ita indutus
est, vt diceret: *Tota die verecū-
dia mea cōtra me est, & confusio
faciei mee cooperuit me.* Quod
si etiam Christi faciem confu-
sio cooperuit, qui est Angelo-
rum speculum & sanctorum
gloria; cur non ea peccatoris
facies cooperiatur? aut quis
nisi ea indutus in Dei conspe-
ctum venire audeat, cum scrip-
tum sit: *Induantur qui detrabūt
mihi pudore, & operiantur sicut
diplōide confusione sua?* Atten-
de por-

de porro dicentem Dominum.
Super quē requiescet spiritus me-
us . nisi super humilem, & con-
tritum spiritu, & tremementem ser-
mones meos? Quod si iustos e-
tiam induit Deus confusione,
non est quod se putet pecca-
tor sine ea viuere posse: cum
præfertim non solum iusti in
terra, sed etiam in cælo Sancti
veste hac induti sint. Quod vel
ex illis Euangelij verbis intel-
ligi potest, quibus Christum
in die iudicij ita alloquuntur:
*Quando te vidimus esuriētem,
& pauiimus te?* id enim dicunt
tanquam admirati, tam par-
uis operibus, tanta se præmia
meruisse: id quod satis Augu-
stinus indicat, cum sic dicen-
tes in-

tes
ta
pr
hu
qu
qu
fr
re
cu
ge
de
m
A

tes inducit: Domine, cur tantam, & talem nobis gloriam præparasti? Quod si hæc nos humilitas in cælum euehit, æquum est eam hic amplecti, ei-que nos tanquã tabulæ in naufragio credere, neque dubitare futurum, vt ei innixi, periculoso miseræ huius vitæ pelago traiecto, in cælestem tandem aliquando portum Dei misericordia perueniamus. Amen.

FINIS.

MII

1-8

